

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/242/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112237492
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8112237492.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX, zastúpený: advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., advokát, so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o zaplatenie 375,62 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/387/2012-115 zo dňa 30.06.2016 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 375,62 eur a úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne z uvedenej sumy od 14.11.2012 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 283,20 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 39, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch skonštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal po jej úprave voči žalovanému zaplatenia sumy 375,62 eur z titulu bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom tvrdiac, že so spoločnosťou právneho predchodcu žalovaného Platíť sa oplatí s.r.o. uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 20.12.2014, v ktorej uvedené úroky a poplatky sú úžerné, a preto neplatné podľa § 39 OZ, v zmluve nebolo uvedené RPMN, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Za úver vo výške 663,88 eur zaplatil 1.039,50 eur, teda uhradil žalovanému o 375,62 eur viac. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, preto navrhol žalobu zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie zistil, že účastníci uzavreli dňa 20.12.2004 pod č. XXXXXXXX úverovú zmluvu, ktorou žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi úver 20.000 Sk (663,88 eur). Žalobca celkovo zaplatil 1.039,50 eur. Súd prvej inštancie úverovú zmluvu zo dňa 20.12.2014 považoval za spotrebiteľskú zmluvu, pričom ide o formulárovú zmluvu, v ktorej nebol uvedený údaj o RPMN. Uvedenú zmluvu preto posúdil v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úverov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Keďže obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú príkladmo uvedené v § 4 ods. 2 a medzi nimi pod písm. g/ je uvedená ročná percentuálna miera nákladov s tým, že ak nie je v zmluve uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nepochybne v predmetnej úverovej zmluve nie je uvedený povinný údaj o RPMN, preto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný teda má nárok len na zaplatenie sumy poskytnutého úveru t.j. 663,88 eur, a keďže

žalobca podľa zhodného vyjadrenia účastníkov zaplatil žalovanému sumu 1.039,50 eur, má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 375,62 eur (1.039,50-663,88). V danom prípade došlo k plneniu bez právneho dôvodu pokiaľ ide o sumu 375,62 Eur a preto bolo právne dôvodné žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovieť.

4. Pre úplnosť súd prvej inštancie v prípade možnej neskoršej námietky premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia) poukazuje na právny záver vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/89/2011-139 zo dňa 08.02.2012 o objektívnej desaťročnej premlčacej lehote v zmysle § 107 ods. 1, 2 OZ. Odvolací súd tam vyslovil záver o desaťročnej objektívnej premlčacej dobe počítanej odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo z dôvodu, že žalovaný (išlo o obdobný prípad a tú istú žalovanú spoločnosť) ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a teda bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvárania zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať RPMN umožňujúca spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Žalovaný dňa 20.12.2004 uzatvoril so žalobcom úverovú zmluvu, pričom v zmluve neuviedol údaj o RPMN. Takéto dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti žalovaného uvádzať RPMN v zmluvách o úvere sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

5. Výrok o trovách konania odôvodil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi prizná náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia vo výške 283,20 eur. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby je 28,22 eur. Vykonaných bolo 5 úkonov právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom 04.09.2012 + režijný paušál 7,63 eur, podanie žaloby 29.08.2012 + režijný paušál 7,63 eur, odpoveď na výzvu súdu 15.08.2013 (1/4 úkonu) + režijný paušál 7,81 eur, súhlas žalobcu so zámenou účastníkov a čiastočné späťvzatie žaloby 19.05.2015 + režijný paušál 8,39 eur a účasť na pojednávaní 30.06.2016 + režijný paušál 8,58 eur. Odmena za tieto úkony predstavuje vrátane režijných paušálov 159,98 eur. Priznaná bola aj náhrada za premeškaný čas podľa § 17 ods. 1 vyhlášky v súvislosti s účasťou advokáta na pojednávaní dňa 30.06.2016 z S. do V. a späť, čo sú 4 polhodiny po 14,43 eur, teda spolu to predstavuje sumu 57,20 eur. Súd prvej inštancie priznal aj nárok na náhradu cestovného za použitie vlastného motorového vozidla právneho zástupcu žalobcu R. U., ktoré použil na cestu na pojednávanie 30.09.2016. Tieto cestovné výdavky boli priznané vo výške 18,82 eur z S. do V. a späť za XX km. Základná sadzba za 1 km jazdy je 0,183 eur (spolu 13,176 eur) a náhrada za spotrebované pohonné hmoty je 0,062 l/km (6,2l/100km) pri cene paliva 1,264 eur/l (spolu 5,64 eur). K trovám konania vo výške 236 eur (159,98 +57,20+18,82) bola pripočítaná aj 20% DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 47,20 eur. Tak úhrnne priznaná náhrada trov činí 283,20 eur.

6. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. V odvolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., prvoinštančný súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12. mája 2004. sp. zn. I US 226/03), keď treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov.

7. V ďalšom odvolateľ trval na tom, že predmetnú zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluvné strany v zmysle VPPÚ sa dohodli na tom, že ich vzťahy sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva teda bola uzavretá v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Je preto ju potrebné považovať za absolútny obchod bez možnosti aplikovať na ňu iné právne predpisy. K povinnosti uvádzať RPMN uviedol, že do 31.12.2007 zákon č. 258/2001

Z.z. obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN. Pritom platbu ako poplatok je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru (§ 2 písm. e)). Preto dojednaný poplatok je aj v prípade neuvedenia RPMN nedotknutý. Upriamil pozornosť na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorej u nebankových subjektov s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované nebankovými veriteľmi vyššie ako obvykle bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť výšku úrokov požadovaných obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úveru v určitom období (poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo/95/2005 a komentár Občianskeho zákonníka z vydavateľstva C.H.BECK, 209). Žalobca preto má preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. V predmetnej veci nejde o neprimerane vysoký poplatok za poskytnutie úveru, lebo žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Výšky poplatku si musel byť žalobca vedomý už pri samotnom podpise zmluvy, kedy mu vyhovoval, lebo voči jeho výške nenamietal. Bolo to dobrovoľné rozhodnutie dlžníka pristúpiť na dané podmienky úverovej zmluvy. Čo sa týka poplatku, tento v 1/3 predstavuje úrok a v 2/3 náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou. Výška poplatku je jasne a výrazne napísaná v zmluve o úvere, teda už pri podpise zmluvy mal vedomosť o akú cenu úveru ide. Poukázal tiež na dôvodovú správu k zákonu o spotrebiteľských úveroch, kde sa jasne počítá s existenciou 1 % poplatku za spracovanie zmluvy. Dôvodová správa úrok a poplatok za spracovanie zmluvy označuje za odplatu za poskytnutie úveru. Môže ísť o cenu plnenia, ktorá nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ tvrdil, že v prejednávanej veci nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, táto nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, nikdy neodpadol právny dôvod na plnenie z nej a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcu zaviazat' k úhrade trov konania.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie aj s jeho dôvodmi. Uviedol, že zmluva o úvere (uviedol nesprávne číslo zmluvy o úvere a deň jej podpísania) má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, ide o zmluvu formulárovú, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný v mnohých prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi, pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah, prípadne zmeniť jej ustanovenia. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 02.06.2013 sp. zn. II. ÚS/328/2013-15, z ktorého vyplýva, že aj v prípade absolútneho obchodnoprávneho záväzku úverovú zmluvu, majúcu znaky spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné posudzovať aj podľa špeciálnej právnej úpravy (lex specialis) spotrebiteľského práva, ktorá je obsiahnutá v zákone o ochrane spotrebiteľa a tiež aj v § 52 a nasl. OZ. Obdobný názor vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 31.04.2015 sp. zn. 3M Cdo/14/2014. K spotrebiteľskému charakteru zmluvy uviedol, že úverová zmluva a jej znenie nemohol žalobca ovplyvniť, táto bola vopred predformulovaná bez možnosti pripomienkovania a bola predložená na podpis. Žalobca ustanoveniam zmluvy o úvere, bez príslušného vzdelania, poprípade skúseností, nemohol rozumieť a vyčítať z nej všetky pre neho plynúce následky. Zmluvu preto je nutné posúdiť v závislosti od obsahu a objektívneho postavenia zmluvných strán. V ďalšom poukázal na uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C/76/10 POHOTOVOS´T, s.r.o. proti H. ako aj rozhodnutia Okresného súdu Bratislava sp. zn. 37Er/7273/2010 a Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17C/167/2011-73, ktoré posudzujú právne vzťahy založené obdobnými formulárovými zmluvami o úvere ako spotrebiteľské vzťahy. K tvrdeniu žalovaného, že zákon o spotrebiteľských úveroch do 31.12.2007 obsahoval chybný vzorec pre výpočet RPMN nemení nič na veci, že v predmetnej zmluve RPMN vôbec nebol uvedený. K tvrdenému rozdeleniu a výške poplatku uviedol, že žiadne takéto rozdelenie poplatku zo zmluvy o úvere nevyplýva, ani nie je uvedené v žiadnej časti zmluvy o úvere, podpísanej žalobcom. Uviedol tiež, že odplata vo výške 115,67 % by bola v rozpore s dobrými mravmi a zákonmi. Rovnako aj úrok vo výške 38,56 % by predstavoval podstatne vyššiu odplatu aká bola požadovaná na finančnom trhu, čo je tiež v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom. Aj z toho dôvodu by išlo o neplatný právny úkon. V ďalšom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17C/313/2010 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2011 a 17Co/26/2015. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné. Jeho odôvodnenie je výstižné a dostatočné, v ktorom sa súd vypořiadal s rozhodujúcimi argumentmi oboch strán. Trval na tom, že predmetnú zmluvu o úvere je nutné považovať

za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch vzhľadom na chýbajúce obsahové náležitosti. Uplatnený nárok preto zodpovedá bezdôvodnému obohateniu aj v súvislosti s rozporom odplaty s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Navrhol preto napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy konania, ktoré vyčíslil celkom vo výške 44,16 eur s DPH.

9. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu nevyjadril.

10. Odvolací súd pre zrozumiteľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu najskôr musí konštatovať, že pokiaľ súd prvej inštancie (okresný súd) správne rozhodoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (zák. č. 99/1963 Z.z. v znení zmien a doplnkov účinného do 30.06.2016), tak odvolací súd musel postupovať a vec posudzovať už podľa nového civilného procesného kódexu, a to zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016, pričom aplikoval ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, s tým, že účinky procesných úkonov zrealizovaných pred súdom prvej inštancie (okresným súdom) ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP).

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 15.08.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolací súd sa plne stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, na ktoré poukazuje. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

13. Odvolací súd má za to, že tvrdenie odvolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku nie je dôvodné. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie odôvodnenie zodpovedá ust. § 157 ods. 2 O.s.p., platného a účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako aj § 220 ods. 2 C.s.p., účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Odvolací súd uvádza, že nie je porušením práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Pritom súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpovede na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu I.ÚS/50/2004, IV.ÚS/340/2004, IV.ÚS/115/03, II.ÚS/76/07, I.ÚS/241/07).

14. K tvrdenej námietke odvolateľa, že zmluvné strany dohodli, že ich vzťah bude sa riadiť Obchodným zákonníkom odvolací súd uvádza, že v zmysle § 52 ods. 2 tretia veta OZ sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21.04.2015, sp. zn. 3M Cdo/14/2014). Vo svetle uvedeného by preto aj prípadná dohoda zmluvných strán, podľa ktorej by ich vzťah mal byť riešený iba ustanoveniami Obchodného zákonníka, nebola platná. Súd prvej inštancie preto správne posúdil predmetný nárok v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka.

15. K ďalšej odvolacej námietke týkajúcej sa chýbajúcej RPMN v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi stranami sporu odvolací súd uvádza, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru musí obsahovať aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, v opačnom prípade sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na znenie § 4 ods. 2 písm. a) až i) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Ročná percentuálna miera nákladov je totiž najdôležitejším indikátorom ceny úveru alebo pôžičky. V prípade, ak ročná percentuálna miera nákladov nebola uvedená priamo v písomnom a podpísanom vyhotovení zmluvy, treba úver poskytnutý spotrebiteľovi považovať za bezúročný a bez poplatkov (pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 04.06.2014, sp. zn. 24Co/327/2013).

16. Je síce treba súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že žalovaný ako nebankový subjekt poskytuje úvery z vlastných zdrojov, čím podlieha vyššiemu riziku ako bankové subjekty. Ani uvedené ho však neopravňuje pri poskytovaní úverov obchádzať zákonné ustanovenia chrániace spotrebiteľov.

17. No nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že v predmetnej veci neboli naplnené podmienky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak zmluva uzavretá medzi stranami sporu bola vyhodnotená správne ako spotrebiteľská zmluva, na základe ktorej žalobca zaplatil žalovanému o sumu 375,62 eur viac, než mal povinnosť, žalovaný tak získal plnenie bez právneho dôvodu v zmysle ust. § 451 ods. 2 OZ. Zmluva uzavretá medzi zmluvnými stranami a stranami predmetného sporu bola zmluvou spotrebiteľskou; z dôvodu chýbajúcich zákonných údajov (chýbajúcej RPMN) v zmluve, povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť žalovanému iba poskytnutú sumu, a to sumu 663,88 eur. Keďže žalobca žalovanému zaplatil sumu 1.039,50 eur, rozdiel predstavujúci sumu 375,62 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie vzniknuté na strane žalovaného na úkor žalobcu.

18. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, a to aj čo do výroku o trovách konania, ktorý odvolateľ v konaní ani nenamietal, preto bol rozsudok súdu prvej inštancie, v oboch výrokoch v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdený.

19. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol preto priznaný voči v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.